

спеціалістів, які після закінчення навчального закладу зможуть знайти застосування своїм знанням; забезпечення студентів стажуванням з боку потенційних роботодавців; гарантування розвитку молодіжного бізнесу, шляхом формування підприємницьких навичок молоді, удосконалення чинної нормативно-правової бази, створення програм, що допомагали б відкрити власну справу; прийняття антикризових законопроектів, спрямованих на мінімізацію впливу світової фінансової кризи на зайнятість і введення у дію обов'язкового державного соціального страхування; залучення безробітної молоді до виконання суспільно важливих робіт для територіальних громад.

Проаналізувавши явище молодіжного безробіття в Україні, можна зробити висновки, що розглянуте питання має безліч причин виникнення, тому неможливо знайти єдино правильне рішення для їх подолання. Держава повинна вибрати свої методи запобігання безробіттю і шляхи розв'язання проблеми у т. ч. різні аспекти законодавчої та регуляторної сфери ринку праці. Будь-якій країні слід приділяти увагу ринку праці й аспектам зайнятості, безробіття населення, адже поглиблення даної проблеми може негативно позначитися на економічному становищі країни, а також соціальному житті, здоров'ї, кар'єрі її громадян. Уряд країни повинен дбати про зайнятість своїх громадян, а особливо молодих людей, які повні енергії, ідей, цілеспрямованості та спроможні використати резерв своїх знань, умінь і навичок на користь держави. Отже, вирішення питання молодіжного безробіття допоможе стати Україні на сходинку вище в економічному розвитку і забезпечить поліпшення життя населення.

Список використаних джерел

1. *Global economy guide, world economy principles, information about countries, country comparison.* [Electronic resource]: official web–page. – Mode of access: http://www.theglobaleconomy.com/Ukraine/Youth_unemployment/.

2. *Державна служба зайнятості України* – [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.dcz.gov.ua/.

3. *Державна служба статистики України* – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

4. Дяків О. *Молодь на ринку праці регіону : проблеми та шляхи їх вирішення* / О. Дяків // Міжнародна науково-практична конференція «Праця в XXI столітті: новітні тенденції, соціальний вимір, інноваційний розвиток» / Формування ринкової економіки: зб. наук. праць. – К.: КНЕУ, 2012.– Т.1. – С. 403–411.

Наталя ЛИПОВЕЦЬКА

Науковий керівник

канд. екон. наук, доцент Крамарчук С. П.

Тернопільський національний

економічний університет

ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ ЯК ОСНОВНА ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЯ

Однією з найпомітніших особливостей функціонування світового господарства починаючи з другої половини ХХ ст. став стрімкий розвиток міжнародних економічних відносин: стрімко розширюється і поглиблюється

співпраця між окремими країнами, групами країн, міждержавними економічними об'єднаннями, а також окремими підприємствами та організаціями. Саме ці процеси посилюють інтернаціоналізацію виробництва, його усупільнення в міжнародному масштабі та водночас є наслідком поділу праці всередині країн та між ними.

Інтернаціоналізація – це процес еволюції міжнародних економічних зв'язків на базі міжнародного поділу праці, що виявляється в розвитку міжнародної торгівлі та формування міжнародної власності, як основи переходу до вищого рівня економічної взаємодії держав [1, с. 66]. Інтернаціоналізація передбачає вихід чогось суто внутрішнього за первинні межі, або об'єднання дій декількох суб'єктів світової економіки й політики довкола загальних для них завдань, цілей, видів діяльності. Явище інтернаціоналізації може носити зовсім специфічні якісні властивості та мати різні масштаби. Так, на одному відрізку часу міжнародне усупільнення виробництва має формальний характер, а на іншому - реальний, в один час воно здійснюється у повному міжнародному масштабі, а в інший - у регіональному.

З урахуванням цих зауважень і треба розглядати історію участі всіх країн у міжнародному економічному співробітництві та розвиток процесу інтернаціоналізації виробництва. Формальне міжнародне усупільнення виробництва, чи формальна інтернаціоналізація виробництва, - це таке міжнародне усупільнення, коли країни беруть участь у міжнародному поділі праці, але витрати на виробництво тих самих товарів в окремих країнах неоднакові. Це відбувається в тому випадку, коли границі між ними закриті для вільного пересування товарів, робочої сили та капіталів, іншими словами, формальна інтернаціоналізація виробництва відбувається в результаті встановлення між країнами постійних економічних зв'язків, але при збереженні між ними різних бар'єрів - митних та інших.

Поглиблення інтернаціоналізації виробництва відбувається як у процесі (МПП), так і шляхом посилення міжнародної виробничої кооперації (МВК). Головними напрямками розвитку МПП стали поглиблення міжнародної спеціалізації виробництва (МСВ) та розширення міжнародного кооперування у виробництві (МКВ).

Економічне інтегрування неможливе без подальшого розвитку суспільного характеру міжнародного виробництва, без поглиблення інтернаціоналізації виробництва на основі об'єднання виробничих та наукових потенціалів багатьох країн. Саме тому, на мою думку, досить важливим кроком на шляху до інтернаціоналізації є саме зовнішньоекономічна діяльність підприємств. ЗЕД можна визначити як сукупність виробничо-господарських, організаційно-економічних та оперативно-комерційних функцій підприємства, пов'язаних з його виходом на зовнішній ринок та участю в зовнішньоекономічних операціях. Разом з тим, це самостійна діяльність підприємства, яка являється, з одного боку, складовою частиною господарської діяльності підприємства, а з іншого - такою частиною його діяльності, котра здійснюється на іншому, міжнародному рівні, у взаємозв'язку з господарськими суб'єктами інших країн [2, с. 48].

Варто зауважити, що роль ЗЕД як зовнішнього фактора економічного росту в сучасних умовах постійно зростає. Посилюється її вплив на соціально-економічний розвиток не тільки країни в цілому але й кожного господарського суб'єкта зокрема.

Таким чином, інтернаціоналізація господарського життя й орієнтири зовнішньоекономічної політики обумовлюють формування і розвиток інфраструктурних елементів зовнішньоекономічної діяльності України в цілому та підприємств зокрема, де політика виступає внутрішнім, а інтернаціоналізація - зовнішнім фактором. Саме вони формують кількісний і якісний склад елементів ринкової зовнішньоекономічної інфраструктури нашої держави.

Список використаних джерел

1. Ткач О. *Методологічний зміст понять інтернаціоналізація, інтеграція й глобалізація в сучасній науці* / О. Ткач // *Економічний аналіз*. – 2009. – Випуск 4. – С. 65-68.

2. Батченко Л. В., Дроздова Г. М., Дятлова В. В. *Зовнішньоекономічна діяльність: теорія і практика сучасного менеджменту*. - Донецьк: Норд-Прес, 2005. - 244 с.

Юрій ЛИСОБЕЙ,

Іван КРИТЮК

Науковий керівник

канд. екон. наук, доцент Братко О. С.

Тернопільський національний

економічний університет

ПЛАНУВАННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Сучасний розвиток економічних систем та процеси глобалізації економіки, зумовлюють нові підходи до планування господарської діяльності підприємств. Значення планування господарської діяльності зумовлено тим, що в процесі його здійснення визначаються напрямки, темпи і пропорції розвитку виробничої системи будь-якого рівня, основні показники її функціонування у визначеному періоді, а також збалансована забезпеченість управлінських рішень необхідними ресурсами.

Слід зазначити, що процес планування – це не проста послідовність операцій по складанню планів і не процедура, зміст якої в тому, що одна подія проходить обов'язково після іншої. Учасники процесу планування сталого розвитку (персонал) не просто виконують приписані їм функції, а діють творчо і готові до змін характеру діяльності, якщо це потрібно для досягнення цілей. В цілому процес планування є замкнутим циклом з прямим (від розробки цілей, визначення стратегії до формування системи планів, їх здійснення і контролю) і зворотнім (формування коригувальних дій) зв'язком при постійному здійсненні моніторингу планової діяльності.

Отже, можна зробити висновок, що планування сталого розвитку підприємства – це процес визначення місії, розробки концепції діяльності, вибору стратегії, обґрунтування цілей, визначення шляхів, порядку та способів їх досягнення при ефективному використанні всіх видів ресурсів з метою отримання бажаного результату (комерційного, соціального) та задоволення інтересів усіх зацікавлених сторін.